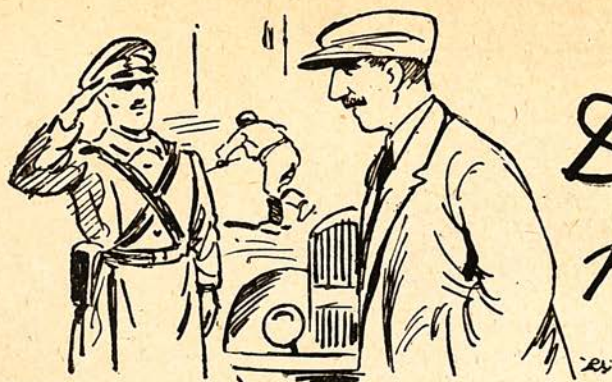

Дай ми паритѣ

Веднажъ Царь Борисъ пж-тувалъ съ автомобилъ отъ Чамкория за Кричимъ. Царьтъ самъ управлявалъ автомобиля, а до него седѣлъ шофьорьтъ. Неочаквано на пжтя се изпрѣчилъ единъ селянинъ и съ повелителенъ замахъ на ржката далъ знакъ на автомобиля да спре. Царьтъ веднага спрѣлъ и запиталъ:

— Какво желашъ?

— Въ Ихтиманъ ли отивашъ?

— запиталъ селянинътъ.

— Не!

— Я ме закарай до Ихтиманъ!... Ще ти платя... Двайсетъ лева ще ти дамъ!

— Качвай се! — казалъ Царьтъ.

Селянинътъ се курдисалъ на широко на заднитѣ седалища, и автомобилътъ полетѣлъ по равния пжтъ къмъ Ихтиманъ. Селянинътъ билъ твърде дово-

ленъ, че за дваисетъ лева ще го закаратъ до Ихтиманъ, кждето ималъ бърза работа.

— Най-после пристигналъ въ града, но Царьтъ, намѣсто да спре на края, префучалъ презъ главната улица и спрѣлъ колата си насрѣдъ площада. Полицейскиятъ приставъ, който се намиралъ наблизу, веднага позналъ Царя, доближилъ се, застаналъ мирно и далъ честъ съ ржка. Селянинътъ видѣлъ това, разбралъ, че е попадналъ въ царския автомобилъ, уплашилъ се и, като не смогналъ да отвори вратата на автомобиля, скочилъ презъ прозореца и хукналъ да бѣга. Царьтъ се обърналъ, видѣлъ го и шеговито извикалъ:

— Дай ми паритѣ, чичо!

Но селянинътъ бѣгалъ и не смѣлъ дори да се обърне.

Ненчо Илиевъ